



► 17 Diciembre, 2015

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Convicció

Messies (Handel). Participatiu de La Caixa

Intèrprets: Orquestra de Cadaqués, Cor de Cambra del Palau, Eleanor Dennis, Carlos Mena, David Butt i David Solar, solistes. Jooz Gale, director.
Lloc i data: Palau de la Música, 15 i 16 de desembre del 2015.

JORGE DE PERSIA

Com cada any per a aquestes dates va arribar de nou al Palau aquest ja ritual *Messies*, de Handel, en el qual participen, a més de l'orquestra i el cor professional, diversos centenars de cantants aficionats

que formen el cor participatiu. Una proposta que commou i sorprèn els qui hi van per primer cop com a espectadors. Perquè molts, molts melòmans, no han participat encara d'aquesta experiència.

En aquestes dates, a redós de l'èxit d'això que fa 20 anys va començar La Caixa, Barcelona presenta almenys uns altres quatre *Messies* que aprofiten l'empremta d'èxit de públic, encara que bé podrien proposar altres programes o oratoris, i de Handel si es vol, que n'hi ha magnífics. El cert és que aquest èxit confirma el poder commovedor i la bellesa d'aquesta música, provada ja des de la seva presentació a Londres a començaments dels anys quaranta del segle

divuit. Èxit que va perdurar a través dels segles ja que aquesta obra és un himne per als anglesos. I la seva popularitat trenca les barres establertes pels nous corrents d'interpretació de les músiques del barroc, que fan per exemple que Bach hagi sortit de les programacions simfòniques. I en aquesta ocasió feliçment aquests prejudicis no van comptar.

L'Orquestra de Cadaqués, amb pràctica en repertoris del classicisme, es va adaptar de bona manera a les exigències de la partitura barroca, i una direcció amb criteri integrador va treure bon partit de les forces al seu comandament. Un director jove desconegut aquí, Jooz Gale, va fer gala

de convicció i va portar endavant una versió entusiasta, contundent, d'*El Messies*. La seva eficàcia es va centrar en l'espectacularitat dels reforços corals, en els moments en què –després d'una obertura en què l'orquestra va donar petits senyals de fallades als

dels seus problemes habituals– però la força, el bon gest i l'exigència de precisió rítmica del director molt a sobre de les veus va estimular moments vitals i de bondat musical, cas dels fugatos de complexitat. I en això va raure l'èxit de la sessió, en potenciar el volum dels cors en una versió amb un ritme interior molt intens.

L'Orquestra de Cadaqués es va adaptar de bona manera a les exigències de la partitura barroca

violins– els cors canten a la Glòria del Senyor d'una manera commovedora per emoció i per la percepció d'aquests volums corals que omplen la sala. El Cor de Cambra va fer molt bona tasca –no exempt

Els solistes formidables en les veus altes (soprano i alt) i molt bé en temps lents tenor i baix, encara que poc dúctils en ornamentació en els números agitats. L'orquestra es va manifestar de forma neutra en ornamentació i dinàmiques encara que en musicalitat va acompanyar bé al conjunt que va sumar caràcter. La meua felicitació als cantaires que, nous o repetidors, viuen una experiència singular cantant en comunitat aquesta obra, igual com als mestres preparadors.●